

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Úgy kell-e értelmezni az uniós jog általános elveinek, különösen a hatékonyság, a jogbiztonság és az arányosság elvének fényében a 92/12/EGK irányelvet⁽¹⁾, hogy azzal ellentétes valamely tagállam olyan jogszabályi rendelkezésének a jelen üggyhöz hasonló ügyben történő alkalmazása, mint a [görög] vámkódex 108. cikke, amely szerint egyetemlegesen felelősnek minősíthető a csempészet miatt kiszabott közigazgatási szankciók megfizetéséért az az adóraktári engedélyes, akinek az adóraktárból adófelfüggesztés mellett szállítanak el és a csempészet eredményeként a fent említett felfüggesztés alól szabálytalanul vonnak ki termékeket, attól a kérdéstől függetlenül, hogy a jogsértés elkövetésekor a magánjog szabályai szerint az adóraktári engedélyes az áruknek a magánjog értelmében vett tulajdonosa-e, vagy azon további kérdéstől függetlenül, hogy a csempészetnek a fent említett ügyletben részt vevő elkövetői és az adóraktári engedélyes között fennáll-e olyan szerződéses jogviszony, amelyből arra lehet következtetni, hogy az utóbbiak az adóraktári engedélyes megbízottjaként jártak el?

⁽¹⁾ A jövedékiadó-köteles termékekre vonatkozó általános rendelkezésekről és e termékek tartásáról, szállításáról és ellenőrzéséről szóló, 1992. február 25-i 92/12/EGK tanácsi irányelv (HL L 76., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet 1. kötet 179. o.).

A Törvényszék (harmadik tanács) T-551/08. sz., H & R ChemPharm GmbH kontra Európai Bizottság ügyben 2014. december 12-én hozott ítélete ellen a H & R ChemPharm GmbH által 2015. február 24-én benyújtott fellebbezés

(C-95/15. P. sz. ügy)

(2015/C 138/57)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: H & R ChemPharm GmbH (képviselők: M. Klusmann és S. Thomas, Rechtsanwältin)

A másik fél az eljárásban: Európai Bizottság

A fellebbező kérelmei

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

- a Törvényszék (harmadik tanács) T-551/08. sz. ügyben 2014. december 12-én hozott ítéletét a fellebbezőt érintő részében helyezze hatályon kívül;
- másodlagosan, a fellebbezővel szemben a 2008. október 1-jei vitatott határozat 2. cikkében kiszabott 22 millió euró összegű bírságot megfelelően csökkentse;
- harmadlagosan, az ügyet újbóli határozathozatal céljából utalja vissza az Európai Unió Törvényszéke elé;
- az eljárási szabályzat 90. cikkének a) pontja alapján a Törvényszék részére 10 000 euró megfizetésére kötelező rendelkezést helyezze hatályon kívül;
- az ellenérdekű felet kötelezze az eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbezés a Törvényszék (harmadik tanács) T-551/08. sz., H&R ChemPharm kontra Bizottság ügyben (nyilvántartásba vételi: 651533) 2014. december 12-én hozott ítélete ellen irányul, amelyben a Törvényszék elutasította a COMP/39.181 – „gyertyaviasz”-ügyben 2008. október 1-jén hozott C(2008) 5476 végleges bizottsági határozatnak a felperest érintő részében történő megsemmisítése iránti keresetet.

A fellebbező (az elsőfokú eljárásban felperes) az alábbi jogalapokkal támasztja alá a fellebbezését:

1. Első jogalapjában a fellebbező többek között az EK 81. cikknek [az EUMSZ 10. cikknek] a fellebbező vállalászási szerkezetére és felelősségére vonatkozó azon ellentmondásos és nem kielégítő indokok folytán történő megsértését kifogásolja, amelyek alapján a Törvényszék az EK 81. cikknek a fellebbező általi megsértését alátámasztotta. Az alapvető ellentét a fellebbező szerint abban áll, hogy a Törvényszék a fellebbezőt, valamint a vele kapcsolatban nem álló vállalkozást, a Tudapetrolt a jogsértés betudása szempontjából egységként kezelte, a bírság kiszabása keretében azonban két külön vállalkozásnak tekintette azokat. Mivel az ítélet indokolásából nem derül ki, hogy a fellebbező és a Tudapetrol egységes vállalkozást képeznek-e, vagy pedig két vállalkozásról van-e szó, a fellebbező ezzel együtt az indokolási kötelezettség (az EUMSZ 296. cikk) és a védelemhez való alapvető jogának megsértésére is hivatkozik.
2. Második jogalapjában a fellebbező egy olyan munkavállaló magatartásának téves betudását kifogásolja, aki különböző, jogilag önálló vállalkozásoknál állt többes foglalkoztatásban. A fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék anélkül tudta be neki e munkavállaló magatartását, hogy megállapításokat tett volna arra vonatkozóan, hogy a munkavállaló a jogvita tárgyát képező magatartásokat a fellebbező érdekében is tanúsította-e. A Törvényszék jogi álláspontja ezenkívül sérti az EK 81. cikket. Ezzel együtt a Törvényszék megsértette a tisztességes eljárás alapelvét, mivel a fellebbezőnek a munkavállaló tényleges feladataival kapcsolatos bizonyítási indítványát jogilag tarthatatlan indokolással utasította el (az EJEE 6. cikkének megsértése).
3. Harmadik jogalapjában a fellebbező a bírságkiszabás alapjául szolgáló forgalom tekintetében az 1/2003 rendelet⁽¹⁾ 23. cikke (3) bekezdésének értelmezése során elkövetett, az érdemi döntésre kiható hibákat kifogásol. E hibák a fellebbező szerint abban állnak, hogy a Törvényszék elfogadta egy harmadik vállalkozás forgalmának a bírság számításába történő bevonását, jóllehet e vállalkozás kétségkívül nem vett részt a jogsértésben, és nem képez gazdasági egységet a fellebbezővel. Az ítélet nem tartalmaz semmilyen jogi indokolást arra sem, hogy az ítélet a bírság számítása során a hiányzó gazdasági egység ellenére milyen alapon veszi figyelembe harmadik személyek forgalmát. A Törvényszék okfejtései ezért nem csupán az 1/2003 rendelet 23. cikkének (3) bekezdésével ellentétesek, hanem a megfelelő indokolással kapcsolatos ítélezési gyakorlatból eredő követelményekkel is (az EUMSZ 296. cikk).
4. Negyedik jogalapjában a fellebbező először is azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a bírság megállapítása során a társaságoknak azt a forgalmát vette figyelembe, amelyet az állítólagos jogsértéssel érintett időszaknak csak a végén értek el, ezt a forgalmat pedig kivetítette a velük szemben kifogásolt egész részvételi időszakra. A fellebbező szerint ez ellentmondásban van a Törvényszék által az Esso-ügyben⁽²⁾ ezzel párhuzamosan hozott ítélettel. Az Esso-ítéletben ugyanez a Törvényszék ugyanilyen ügyben, ugyanilyen kérdést illetően úgy ítélte meg, hogy a Bizottság ennek megfelelő eljárása a bírságkiszabás alapjául szolgáló forgalom mesterséges növelését eredményezi. Ez az egyenlőtlen bánásmód a fellebbező szerint sérti az 1/2003 rendelet 23. cikkének (3) bekezdését. Mivel a Törvényszék a fellebbező kifogásai tárgyában nem foglalt állást, ezzel együtt a megtámadott ítéletnek az indokolása is hiányos (az EUMSZ 296. cikk). Ezenkívül a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék tévedett a bírság számítása során, ami a forgalomnak az 1/2003 rendelet 23. cikkének (3) bekezdését sértő kétszeres figyelembevételéhez vezetett.
5. Ötödik jogalapjában a fellebbező a bírság megállapításával kapcsolatos több jogi hibát kifogásol, köztük különösen azt, hogy a vele szemben kiszabott bírság az állítólagos jogsértésben részt vevő többi vállalkozáshoz képest aránytalan (az 1/2003 rendelet 23. cikke (3) bekezdésének megsértése). A fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék nem volt tekintettel a fellebbező közreműködésének jogellenes tartalmát illetően a többi résztvevő vállalkozáshoz képest fennálló különbségekre, továbbá aránytalan módon vette figyelembe a vállalkozás méretét.
6. Hatodik jogalapjában a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a költségekről való rendelkezés során tévesen alkalmazta a jogot egyes közelebről meg nem határozott, állítólag elkerülhető és a fellebbező által a Törvényszéknek okozott költségek viselésére kötelezéssel összefüggésben (a Törvényszék eljárási szabályzata 90. cikke a) pontjának, valamint az EUMSZ 296. cikknek és az EJEE 6. cikkének a megsértése). Ilyen költségek a fellebbező szerint nem merültek fel, a Törvényszék pedig a költségekről való rendelkezés előtt nem is hallgatta meg őt.

⁽¹⁾ A Szerződés 81. és 82. cikkében meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003., L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.).

⁽²⁾ T-540/08, EU:T:2014:630.